

trak et Par lange Handsker paa. „Forholder det sig rigtigt, at du ikke vil med?“

„Ja, jeg bliver hjemme,“ sagde Jytte. „Jeg har en Skræk for Folkeetrængsel.“

Fru Vilhelmine havde stillet sig op foran et af de store Spejle for at rette paa sin Hat.

„Saa veed du maaske ikke, at Pastor Gaardbo er en af Talerne?“

„Jo, jeg veed det endogsaa fra ham selv.“

„Og alligevel tager du ikke med?“

„Er det da for at høre ham, at du tager med?“

Svigerinden vendte sig om. Hænderne havde hun endnu oppe paa Hatteskyggen.

„Du maa virkelig undskylde . . . Jeg er ikke forelsket i Pastor Gaardbo.“

Jytte lo.

„Vistnok mere end jeg!“ sagde hun og gik ud i Haven.

Først da Vognen var kørt, kom hun ind igen. Hun havde glædet sig til at blive ene; men idet hun gik gennem de store, tomme Stuer, følte hun sig knuget af Stilheden.

Hun satte sig ved Flyglet inde i Dagligstuen. Hun havde de sidste Dage ikke rørt det, fordi det generede hende at tænke paa, at Svigerinden maaske sad et eller andet Sted i Stuerne og hørte paa hende. Hun var kommen til at afsky dette Menneske. Hun opbragtes af Kynismen i den Tone, hvormed Vilhelmine ved enhver Lejlighed lod hende høre, at hun nogle Gange havde spaseret med Pastor Gaardbo i Haven, naar han kom her for